

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

9. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXI. Poglavje.

Odgovor na prvi vgovor proti povedanemu nauku.

Vgovarjajo: Ako je ta nauk resničen, potem ni nobenega služabnika Gospodovega, kateri bi ne mogel, kaker uče krivoverci, verovati, da bo do smerti ostal stanovit v milosti božji. Zakaj vsaketeri ve sam o sebi, da je pogostokrat prosil Boga za stanovitnost, vera pa ga zagotavlja, da je Bog obljubil vse podeliti, za kar ga bomo prosili, torej sme upati, da bodo njegove prošnje ravno tako gotovo vslišane, kaker gotovo je Bog nezmotljiv.

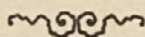
Nato odgovorim: Ni res, da bi iz mojega nauka sledila taka gotovost. Stanovitnost ni dar, ki bi se dal enkrat za vselej, temuč je cela versta milosti, ketere nam pomagajo, da se moremo greha varovati. Gotovo je, da nam bo Bog dal vsako posamezno milost, ako ga bomo stanovitno zanjo prosili, kaker je obljubil. Vender pa ne moremo z enako gotovostjo vso versto milosti od Boga pričakovati, če ga tudi stokrat kar tako mimogrede prosimo, zakaj on ni obljubil, da bo na tako splošno mo-

litev podelil tako velike reči. On nam je obljubil milost za pričujoči trenutek, ne pa za celo versto priložnosti v našem življenju, v katerih nam bodo potrebne. Ali ne spoznaš, da bi potem ne bili več dolžni moliti, ke bi nam Bog vse na enkrat dal? Po izreku Zveličarjevem pa smo dolžni vedno moliti in nikedar odnehati od molitve. Saj moramo večkrat Boga dolgo prositi, da nam da kako posebno milost; koliko bolj smo to dolžni storiti za celo versto milosti, od katerih je odvisno naše zveličanje! Ta potreba, v kateri smo, da se moramo namreč vedno k Bogu zatekati, naj goji v nas zmirom živo čustvo naše revščine in odvisnosti od njega. Nič ni bolj primernege, da ohrani človeka ponižnega, kot je ta zavest, kar bi pa ne bilo tako, ke bi mi prejeli vse njegove milosti, ne da bi ga zanje prosili, ali ke bi ga le enkrat prosili. Kardinalj Belarmin pravi, da je stanovitnost v dobrem do konca taka milost, ki se ne da v enem dnevi sprositi in dobiti. Potrebno je torej, da za to veliko milost stanovitno molimo. Bog nam ni obljubil, da bomo vedno prav rabili svojo prostost in se greha varovali, zato pa tudi ne moremo biti popolnoma gotovi o svoji stanovitnosti, temuč, kaker je negotovo, da bomo vedno zanjo prosili, tako je negotovo tudi, da nam jo bo Bog dal za vsaki dan, ki ga bomo še preživel.

Gotovo je, da bo Bog vse naše pametne prošnje vslišal; on je to obljubil in on ostane zvest in sebe ne more zatajiti; zato je pa tudi gotovo, da bo kristjan, kateri vsaki dan, posebno pa v vsaki grešni priložnosti božje pomoči prosi, v vseh bojih zmagal in do smerti v dobrem stanoviten ostal. Ali to ni gotovo, da bomo vedno spolnjevali ta pogoj; zato ne moremo biti popolnoma gotovi, da bomo milost svete stanovitnosti res dosegli.

Da gotovo v milosti stanovitni ostanemo, sta dve reči potrebni: od naše strani, da stanovitno molimo, od strani Boga, da naše molitve vsliši. Glede prvega nam Bog ni nič obljubil, pač pa nam je obljubil, da nas bo vslišal, ako ga bomo stanovitno prosili; zato je naša stanovitnost gotova in negotova, kaker si eden ali drugi pogoj pred oči postavimo. Božji Zveličar sam je označil to razliko, ko je rekel Samarijanki: »Ke bi spoznala bila dar božji in vedela, kedo je, ki ti pravi: Daj mi piti! bi bila morebti ti njega prosila in on bi ti dal žive vode«. Jezus

tedaj pravi, morebiti bi bila prosila, ker ni gotovo, da bo človek vedno prosil. Čeravno pa človek ni popolnoma gotov svoje stanovitnosti, vender sme tisti, ki nič bolj ne želi, kot v ljubezni božji stanoviten ostati, in ve, da je tudi stanovitna molitev gotov pripomoček za to, in ta pripomoček rabi, terdno zaupati, da bo res do konca stanoviten. To zaupanje bo tem terdniše, ako bo vselej, ko v grešni nevarnosti Boga pomoči prosil, ali se mu priporoča za tekoči dan, obenem prosil, da bi ga tudi druge dni in v vsaki nevarnosti in skušnjavi prositi mogel. Zato opominja učeni Svares, da prosimo Boga ne le zato, da bi ne grešili, temuč tudi, da bi v molitvi stanovitni ostali. Z eno molitvijo dobimo pomoč za drugo, z drugo za tretjo in tako dalje. Na ta način dobimo stanovitnost v molitvi, s katero je združena stanovitnost v ljubezni božji.

Bl. Serafina Sforca,

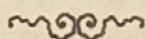
vdova 2. reda sv. Frančiška.*)

Prav lep vzgled kerščanske poterpežljivosti nam daje bl. Serafina. Pri svetem kerstu je bila imenovana Sveva; ko je pa stopila v red sv. Klare, si je izbrala ime Serafina. Vže v otročjih letih je izgubila očeta in mater. Materin stric, knez Kolona, jo je k sebi vzel v Rim in je skerbел potem za njeno vzgojo. Še mlado je omožil s knezem Aleksandrom Sforca, s katerim je nekaj let prav lepo in zadovoljno živela. Ko se je pa vernil z vojske posveten, ničemern, zapravljiv in z nekim dekletom, je postala ona prava dekla. Nazadnje jo je razuzdani mož celo iz hiše zapodil. Vse to je molče prenašala, le molila je za nesrečnega moža. V svoji zapuščenosti je prosila pomoči redovnice svete Klare, ki so jo rade sprejele v svoj samostan. Ali hudobni mož jo je tudi tam preganjal. Pred samostan je postavil stražo, ki je prestregla vsako pismo, katero je ona pisala drugim, in katero so drugi nji pisali. Naposled jo je skušal pregovoriti, naj pripozna, da je z drugim moškim v grehu živela; žugal ji je, da bo samostan zažgal, ako ne stori tega. Ali z božjo pomočjo je premagala tudi to skušnjavo. Še bolj goreče je nadalje molila za

*) Po L' Aureola Francescana, 9. settembre.

svojega sprijenega moža in vslišana je bila. Mož je spoznal svoje grešno življenje, in odpuščanja prosil vbogo ženo, ki je potem vstopila v red svete Klare. Pozneje so jo redovnice izvolile za svojo predstojnico, in ona jih je modro vodila po potu redovne popolnosti. Po svojem terpljenja polnem, spokornem življenju je vmerla 8. septembra leta 1478 stara 44 let. Papež Benedikt XIV. je poterdil njeno nepretergano češčenje.

P. A. F.

O božji previdnosti.

P. B. S.

(Nadaljevanje.)

Morebiti me bo kedo vprašal: če je temu tako, kako si pa naj potem razlagam besedo Zveličarja: »Ako hoče kedo iti za menoj, naj zataji samega sebe, in naj vzame svoj križ vsak dan, in hodi za menoj?« Odgovorim: Ako zahteva božji Učenik s temi besedami, da se njegovi učenci zatajujejo in križ nosijo, pa On tudi obenem obeta s prisego, da jim bo dal poleg večnega življenja tudi stoterno od vsega, kar so zapustili. Da, še več! On obeta, da jim bo olajšal težo križa tako, da bo čisto lehak, zakaj ne pravi samo: moj jarem je sladak, ampak dostavlja tudi: in moje breme je leško.

Ako pa morda ne čutimo sladkosti jarma Jezusa Kristusa in tudi ne olajšave njegovega bremena, je temu vzrok to, ker ga nismo prav zadeli in se nismo prav zatajevali, ker smo vse gledali le sè svetnega stališča, ne pa sè stališča vere. Ljubezen božja, ki izvira iz žive vere, nas vnema, da hvalimo Boga, da, kaker pravi apostolj Pavelj, nas k temu celo priganja. Ona je podlaga tistega notranjega veselja, katero bi po besedah istega apostolja morali imeti vedno.

Tavler, pobožen in učen mašnik reda sv. Dominika, nam poroča o spomina vrednem zgledu, ki nam kaže, kako se vporablja s pridom ta zveličanska resnica. On je goreče želel napredovati v čednostih. Ker se pa ni zanašal ne na svojo moč, ne na svojo učenost, je prosil Boga celih osem let goreče in ponižno, da bi mu pokazal po kakem svojem služabniku najvarnišo pot v ne-

besa. — Nekega dne, ko je bolj živo ko drugokrat čutil v sebi to željo in je serčneje ko navadno prosil Boga, da bi ga uslišal, začuje neki glas, ki mu pravi: »pojdi po poti proti cerkvi, in našel boš njega, ki ga iščeš.« Takoj se napoti. Ko pride do nannjenega mesta, najde v cunje zavitega, bosega berača. Pomilovanja vreden pogled! Ta je pač potreben pomoči, nikaker pa ni pripraven dajati nauke o dušnih rečeh, si Tavler misli. Vender gre k njemu in ga pozdravi: Dober dan! »Zahvalim se za pozdrav, odgovori berač, pa ne spominjam se, da bi bil imel kedaj kak slab dan.« »Tako ti pa želim, odverne Tavler, da bi ti Bog k tvojim dobrim dnevom, ki si jih vedno imel, dajal še srečo.« »Hvala, pravi berač, toda vedi, da nisem bil nigdar nesrečen, ni se mi nigdar v vsem mojem življenju prigodila nobena nesreča.« Daj ti Bog, zakliče Tavler čudeč se, da pri tej tvoji sreči prideš tudi v nebesa. Pa priznati moram, da ne razumem prav pomena tvojih besed.« »Še bolj se boš čudil, reče berač, ako dostavim, da nisem bil nigdar in tudi zdaj nisem nesrečen.« »Priznam, odverne Tavler, da sem presenečen radi tvojega govorjenja, ker je nekako skrivnostno. Bodi tako dober in povej mi to bolj jasno.« Nato mu berač to tako-le razloži: »Povedal sem ti, da nisem imel nobenega slabega dne, zakaj naši dnevi so le tedaj slabi, ako v njih ne častimo Boga sè svojo podložnostjo. Vedno so dobri, ako jih Njemu posvetimo, naj nas že karkoli zadene, in ž njegovo milostjo moremo to tudi storiti. Jaz sem, kaker vidiš, bolehen berač in v največjem siromaštvu. Živim brez gotove podpore in zavetja na svetu, imam marsikaj terpeti, pa kedar ne dobim miloščine in sem lačen, hvalim za to Boga. Ako imam terpeti vsled dežja, toče in viharja; ako me na pol nazega stiska mraz, zahvalim za to Boga. Ako me ljudje zaničujejo ko vbozega siromaka, slavim božje veličanstvo. In karkoli zopernega preterpim, ako me ljudje lepo ali gerdo sprejmejo, za vse to zahvalim Boga, vklanjšajoč svojo voljo njegovi. In tako častim za vse njegovo ime. Zato so mi vsi dnevi dobri, zakaj ne nesreča, ampak naša nepoterpežljivost jih dela slabe. In ta izvira iz naše vporne volje, ki noče biti vdana v vsem Bogu in ga za vse hvaliti in slaviti. Dostavil sem tudi, da nisem bil nigdar nesrečen, da me ni zadela nigdar nobena nezgoda, in lahko se sam prepričaš, da govorim resnico. Ni res, da smo srečni, ako je to, kar se nam prigodi tako dobro in vgodno, da

si nič boljšega ne želimo? Glej, moj brat, tako srečen sem bil jaz zmirom. Ti se čudiš? In vender je to, kar ti pravim gola resnica, kar boš kmalu spoznal. Brez božje volje se nam ničesar ne prigodi, kaker veš, in kar Bog hoče je vselej za nas najboljši. Iz tega torej sledi, da se imam za srečnega, karkoli že prejemem od Boga ali kar On pripusti, da mi store ljudje. In v resnici! Kako ne bi bil srečen, ker sem prepričan, da je vse, kar me zadene, najpripravnejše in najkoristnejše za me?« — Tavler ves začuden radi velike modrosti beračeve ga poprosi, naj mu pove, kako on ta čudoviti nauk, ki ga dela tako srečnega, zveršuje v dejanju. »To zveršujem s tem, mu odgovori, da občujem z Bogom kaker sin z očetom, kateri ljubi svoje otroke. Nigdar ne pozabim, da ta modri in mogočni Oče ve, kaj se otrokom najbolje prilega in da jim tisto tudi podeli. Bodisi torej, da se to, kar me zadene vpira moji naravi ali se ji pa laska, naj bo grenjko ali sladko, naj mi napravlja pred ljudmi čast ali sramoto, naj prija zdravju ali škoduje, jaz sprejemem vse ko dar, ki mi koristi bolj ko vse drugo. In pri tem sem bolj zadovoljen sè vsem, kar me zadene kaker bi mogel biti na drug način. Vse, kar doživim in izkusim, je moja sreča in zato hvalim Boga.«

Razloži mi še, pravi Tavler, tvoj tretji odgovor, namreč, da nisi nigdar bil in da tudi sedaj nisi nesrečen. »Priznam, da mi to ni lahko razložiti, vender upam, da zadovoljim. Veš, da imajo ljudje tistega za srečnega, kateremu se zgodi, vse po njegovi volji in želji. Brez dvojbe pa noben človek, ki živi po načelih sveta, ne more pri tem imeti take blažnosti; zakaj tisto uživajo le nebeščani, ki so živeli in vmerli v soglasju z božjo voljo. Mi smo pa poklicani, da se je že tukaj na svetu nekoliko vdeležujemo s tem, da zedinjamo svojo voljo z božjo. Ako tako delamo, občutimo pri tem nekak mir, ki je kaker predokus nebeske blaženosti. In to tudi drugače biti ne more; zakaj človeku, ki hoče edino to, kar hoče Bog, nič ne nasprotuje in vse, kar želi, se mu izpolni, ker želi le to, kar Bogu dopade. Tak človek je torej v resnici srečen, da, blažen. Ta je tudi blaženost, katero jaz uživam, ona je moja edina in največa radost. V vsem, kar je Bogu dopadljivo, najdem stokrat več ugodnosti in veselja kaker človek, kateremu se v svetnih rečeh izpolnijo vse njegove želje.«

Ta razlaga je Tavlerja vnovič navdala sè stermenjem radi vzvišene modrosti beračeve. Vpraša se zdaj, kako naj se vadi-

mo v vdanosti v voljo božjo pri vseh zadevah in opravilih, velikih in majhnih?

II.

Način kako se vdati v voljo božjo.

Tako kaker smo do zdaj slišali moramo vdani biti tudi v vročini in mrazu, v deževji, toči in viharju, sploh v vseh spremembah v ozračju. Vsako vreme, kakeršno nam da Bog, moramo sprejeti in se skerbno ogibati nepoterpežljivega goder-njanja: »O, kako vreme, to je neznosno!« in še toliko drugih izrazov nezadovoljnosti. Da, ne samo zadovoljni moramo biti z vremenom, katero nam daje Bog, ampak posnemajno tudi pri vseh neprilikah, ki nam jih dela, tri mladeniče, ki so slavili Boga v ognjeni peči: »Slavite mraz in vročina, led in sneg, bli-ski in oblaki Gospoda in povelečujte ga na veke.« Brezumne stvari izpolnjujejo to svojo dolžnost s tem, da zveršujejo njego-vo voljo; prav tako moramo tudi mi Boga povelečevati in častiti. Verhutega je morda nam neljubo ali zoperno vreme, drugemu ljubo in koristno. In ke bi tudi to ne bilo, ni li zadosti vedeti, da je vse to v čast božjo in da Bog tako hoče?

Življenje sv. Frančiška Borgija, tretjega generalja jezuit-skega reda, nam kaže, kako moramo biti zadovoljni zè vsakim vremenom. Ta svetnik je šel enkrat obiskat neko hišo svoje družbe in je dospel tja v pozni noči, ko so redovniki že vsi spali. Poleg tega je še močno snežilo in bilo zelo merzlo in on je mo-ral dolgo terkati na vrata. Slednjič mu odpro in ga prosijo od-puščenja, ker ga niso slišali ter je moral tako dolgo zvunaj ča-kati v takem vremenu. Svetnik pa odgovori ves miren in vesel, da mu je bilo ravno to zelo v tolažbo, ker je Bog sam dal nanj tako močno snežiti.

Taka vporaba in zveršitev vdanosti je Bogu zelo ljuba in donaša korist celo v časnih rečeh. Priča temu je kmetovavec, o katerem se bere v življenju puščavnikov. Njegove njive so dajale več pridelka kaker drugih. »Ne čudite se temu,« reče on svojim sosedom, ki so ga vprašali, kako da toliko pridelal, »meni je vsak čas in vsako vreme tako, kakeršno si želim.« Ne umevši tega še bolj silijo vanj, naj jim razloži, kako je to mogoče. To je čisto lahko, jim odgovori, ker jaz nigdar nečem drugačnega vremena kaker Bog in ker hočem, kar je njemu dopadljivo, zato mi daje tudi On tako žetev, kakeršno si morem jaz želei.«

Vdati se moramo v voljo božjo pri vseh očitnih nesrečah, kaker so: vojska, lakota, kuga, ter v veliki ponižnosti podvreči se božjim sodbam. Kaker tudi hude se nam one zde, moramo vender terdno verovati, da Bog ne pošlje nigdar nobene kazni, iz katere ne bi mogli imeti obile koristi. In resnično! Kedo prešteje duše, ki so se rešile po bridkostih in nadlogah in ki bi se bile brez njih gotovo pogubile! Kedo prešteje vse tiste, ki so se v križih in terpljenju spreobrnili h Bogu in vmerli resnično skesani! Tako je pogostokrat dozdevna šiba ali kazen božja le velika dobrota njegovega usmiljenja.

Kar nas zadeva, ne pozabimo besed zveličarjevih, ki pravi: »Celo lasje naše glave so vsi sešteti in niti eden izmed njih ne izpade brez volje vašega Očeta.« To se pravi, da je tudi najmanjša reč, ki nas zadene, po njegovi volji in zapovedi. Ako smo o tej resnici do dobrega prepričani, potem se bomo ob času očitnih šib božjih ravnotako vedli, ko sicer, vedoč, da nas Bog, ako se mu dopade, sredi vseh bridkosti lahko obvaruje; da nas pa tudi lahko obišče z nadlogami, mejtem ko je okrog nas vse veselo. Vsled tega si prizadevajmo samo za to, da bomo Bogu dopadljivi, kar dosežemo najprej, ako svojo voljo popolnoma vklonimo volji božji. Sprejemajmo torej iz njegove roke vse reči, katere nam pošilja, s tem se prikupimo najbolj Sercu božjemu. Ganjen vsled naše ponižne in zaupljive vdanosti, nam bo podelil obilno plačilo za naše terpljenje ali pa nas bo pred njim obvaroval.

Atila, hunski kralj, je preplaval Galijo sè silno vojsko. On se je samega sebe imenoval šibo božjo, ker si je domišljjal, da je vsled povelja božjega odločen kaznovati pregrehe sveta. Že so izkusila njegov serd mesta Rems, Cambré, Bezanson, Aukserre in Langres in krenil je proti mestu Troyes. Prebivavci tega mesta so bili seveda vsi preplašeni. Sv. Lup, mestni škof, pa se terdno upajoč v božje varstvo obleče v škofovsko oblačilo in v spremstvu duhovščine s križem gre Atilu nasproti. Ko pride predenj ga nagovori in vpraša, kedo je. »Jaz sem šiba božja,« odgovori Atila. Na to pravi škof: »Bodi nam dobrodošla šiba božja!« ter zapove odpreti mestna vrata. Vojaki vstopijo in gredo skozi mesto, pa ne store najmanjše krivice prebivavcem, v čemer vsi spoznajo perst božji. Tako ni hotel Bog, pravi P. Rodrigues, da bi bil Atila njim šiba božja, dasi je to v resnici bil, ker so ga sprejeli s toliko vdanostjo.

Kedor je družinski oče ali mati, mora biti vdan v voljo božjo glede otrok, koliker mu jih Bog da, in bodisi da so sinovi ali hčere. Ko so bili ljudje še polni žive vere, so imeli obilno družino za blagoslov in dar božji in spoznavali Boga bolj ko same sebe za očeta svojih otrok. Zdaj pa, ko je vera pri mnogih tako zelo opešala, ker žive brez Boga in se ga k večjemu samo še boje in ne zaupajo v njegovo previdnost, morajo tudi sami nositi družinska bremena. Ker so njih pomočki, naj se zdé še tako veliki in gotovi, venderle omejeni in nezanesljivi, se mnogi prestrašijo, ako se jim pomnoži družina. Njim je to nekaka nesreča, ki jih žalosti, neusehljiv vir skrbi, ki jim grene življenje.

Kako bi bilo to vse drugače, ke bi bili prešinjeni z živo vero, da Bog očetovsko skerbi, za vse, ki se izroče njegovemu vodstvu z otroško vdanostjo in trdnim zaupanjem!

Ako se hočeš o tem prepričati, goji tudi ti v svojem sercu otroško pobožnost do Boga in kmalu boš izkusil, kar je rekel apostelj Pavelj o dobrotljivosti njegovi: »Bog pa je tako mogočen, da vsak dar pomnoži v vas, da imate vsega v vsem dovolj in ste bogati za vsako dobro delo«.

Da boš deležen tega blagoslova, si prizadevaj vedno in povsod delati z Bogom, posebno da boš z lepim zgledom odgojeval svoje otroke po njegovi volji. To bodi tvoja prva in glavna naloga in zato preženi iz glave preveliko skerb za časne reči. Ne boj se potem, in naj bi te Bog še tako blagoslovil z otroci, zakaj On bo zanje skerbel. On bo čul nad njimi, jih vodil in vse vravnal v njih blager. Tem čudovitiše bo Bog skerbel za nje, koliker bolj si boš prizadeval, da jih obvaruješ posvetnega duha ter jih odgojiš po volji božji.

Bodi torej v tem zvest in natančen in ne opusti ničesar, kar bi koristilo tvojim otrokom za čednostno življenje. Izroči jih tudi volji božji glede njih prihodnosti, bodisi, da jih kliče Bog v redovni stan, bodisi, da jih je odmenil za svetni poklic. Ti jim samo svetuj in pomagaj, naj si izvolijo od Boga jim določeni stan in verjemi, da boš imel tolažbo, naj bodo tvoji otroci v svetnem ali redovnem življenju. Ne boj se, da bi v tem oziru imel kedaj preveliko zaupanje; nasprotno, skušaj je še pomnožiti; ker tako skazuješ Bogu veliko čast, izročivši namreč prihodnost svojih otrok popolnoma v njegove roke. On ti bo delil po meri tvojega zaupanja svoje milosti, in čem večje je tvoje zaupanje v Boga, tem več boš prejel od Njega.

(Dalje prih.)

Iz Jeruzalema.

P. B. S.

Leta 1900 so pričeli delati cesto iz Jeruzalema v Nazaret; do tedaj je bila samo steza in kakšna! Pa vendar so serčni romarji pogosto jezdarili po njej, ker jim je šlo za to, da bi videli in obiskali znamenite kraje, ki so mej Jeruzalemom in Nazaretom. Tudi jaz sem pred 10. leti prejezdil vso daljavo s tremi sobrati iz domovine.

Zdaj je pa romarjem ta pot zelo olajšana, ker je cesta in se more torej zložno priti do svetih krajev z vozom. Tudi vozovi, imenujejo jih ameriksanske, so jako pripravní, pokriti, se sedeži za šest oseb. Navadno se vprezajo v tak voz po trije konji, kar stane za vso vožnjo iz Jeruzalema do Nazareta okoli 70 frankov. Torej je še ceneje kakor po morju. Potem je pri tej vožnji ta korist, da odpade neprijetno vkercavanje na parnik v Jafi in izkercavanje v Kajfi; in s potoma se obišče ali vsaj vidi toliko znamenitih svetopisemskih krajev, ki so ob cesti ali v njeni bližini. Ako se na povratku iz Tiberije vporabi še nova železnica do Kajfe, se v kratkem času in zložno obišče vsa Palestina.

Na ta način smo napravili letos meseca julija božjo pot iz Jeruzalema skozi Samarijo v Galilejo. Prišlo je namreč nekaj Slovenek iz Aleksandrije v Jeruzalem, mej njimi celo neka slovenska županja z Goriškega. Ko so obiskale svetišča v Judeji, smo se odpeljali z vozom v Nazaret.

Iz Jeruzalema pelje cesta najprej proti Oljiski gori, kjer se odcepi od cesarske in se oberne proti severu mimo griča, ki se imenuje Skopus, po naše bi rekli opazovališče ali razgled. Od tod se namreč lepo vidi daleč na okrog, posebno nazaj na Jeruzalem. Pri tem griču so tudi negdaj ostajali vojskovodje z vojaki; tu so si delali načert, ko so hoteli napasti Jeruzalem. — Ker romarji od tega griča zadnjič vidijo sveto mesto, se poslovijo od njega zmolivši 136. psaljm, ki se glasi:

Ob rekah babilonskih, tam smo sedeli in plakali, ko smo se spominjali Sijona.

Na verbe, ki so sredi njega, smo obesili svoje citre.

Zakaj ondi so zahtevali od nas, kateri so nas odvedli v sužnost, da naj bi peli.

In kateri so nas odpeljali, so zahtevali veselo pesem, rekoč: »Zapojte nam katero izmej Sijonskih pesmi!« — Kako bi peli pesem Gospodovo — v ptuji deželi? Ako tebe pozabim, Jeruzalem, naj se pozabi moja desnica.

Jezik naj mi obtiči na nebu, ako se ne bom spominjal tebe.

Ako ne bom stavil Jeruzalema — za največe veselje svoje.

Spomni se, Gospod, kako so sinovi Edomovi na dan razdeljanja Jeruzalema rekli: »Poderite, poderite ga prav do tal!«

Nesrečna hči Babilonska! Blagor mu, kedor ti bo povernil tako, kaker si nam storila!

Blager mu, kedor bo zgrabil in treščil tvoje otroke ob skalo!

Sv. oče Leon XIII. so podelili dne 13. junija 1888 300 let odpustka romarju, ki izmoli ta psaljm pri odhodu iz Jeruzalema.

Peljali smo se nadalje in Jeruzalem nam je izginil izpred oči. Svet je noter do Naplusa zelo hribovit. Zdaj pelje cesta v ozko dolino, zdaj zopet na hrib. Mej potjo smo videli razne vasi, pa bi bilo predolgo jih naštetiti in popisovati, kaj nam pripoveduje sv. pismo o njih. Omenim samo kaj malega. O vasi »er Rama«, ki je kake dve uri oddaljena od Jeruzalema govori evangelij na praznik nedolžnih otročičev: »Glas se čuje v Rami, jok in obilen stok. Rahela plače za svojimi otroci in se ne da potolažiti, ker jih ni več.«

Pervi počitek smo imeli v vasi »el Bire«, negdanje mesto Beeroth, kamer smo dospeli v treh urah. Vas je velika, ima 1000 prebivavcev in leži na malem holmu. Ob znožju je pri cesti dober studenec in blizu njega khan ali postajališče. V tej vasi se vidijo še razvaline cerkve sv. družine. Po izročilu je tu kraj, kjer sta Marija in Jožef na povratku iz Jeruzalema iskala Jezusa mej sorodniki in znanci. Ko ga pa ne najdeta se verneta iskaje ga v Jeruzalem. In prigodi se, da ga najdeta čez tri dni v templju sedečega sredi učencov, ki jih posluša in izprašuje. »Dan hoda« kaker pravi sv. pismo, da sta šla Marija in Jožef iskat Jezusa, pomeni na Jutrovem 6 do 7 ur hoda. V tem slučaju pa ne pomeni poti, ki se lahko prehodi v enem dnevu, ampak prvo postajo karavane, pri kateri so tudi otroci. Velika karavana se po navadi le počasi odpravi na odhod in prva postaja je navadno kratka. »El Bire« nam to poterjuje. Tu je namreč blizu studenca khan ali gostilna od pamtiveka za po-

potnike, ki so prihajali iz Jeruzalema in šli dalje v Samarijo in Galilejo. Običajni karavan pa se na Jutrovem ne spreminjajo.

Od »el Bire« pelje na levo vozna pot v četert ure oddaljeno še večjo vas, v Ramalo, ki šteje 5000 prebivalcev. Nekaj čudnega pri tej vasi je, da je izključno kerščanska, brez mohamedancev. Večina prebivalcev so gerški razkoljniki, precej je pa tudi katoličanov, ki imajo dve šoli. Redovnice Jožefinke vodijo dekliško šolo. Tu sem so se naselili tudi angleški in ameriški kvekerji, kaker se imenuje neka protestantska ločina. Proti vshodu od »el Bire«, komaj pol ure daleč, je vas »Betin«, negdanji sloveči »Betelj«. Tu je bilo prvo svetišče v Palestini. Tu v bližini je postavil Abraham Gospodu aljar, ko je prišel sem iz svoje domovine. In ko se je vračal iz Egipta, je zopet prebival na tem kraju. Tu je videl ožak Jakob v sanjah lestvico od zemlje do nebes in angele božje, ki so hodili po njej. In Bog mu je obljubil zemljo, na kateri je počival. Ko se je zbudil, je pomazilil kamen, na katerem je spal, in imenoval ta kraj »Betelj« to je hiša božja. V Betelj je hodil Samuel soditi ljudstvo. Tu je bila preroška šola, kamer je prišel Elija, preden je bil vzet v nebo. Tudi o Elizeju pripoveduje sv. pismo, da je šel v Betelj. In ko je šel gori po poti, so prišli dečki iz mesta in ga zasmehovali: »Pojdi gori, plešec!« Ko se je ozerl, jih je videl in jih prekel v imenu Gospodovem. In prišla sta dva medveda iz gozda in raztergala izmed njih štirideset in dva dečka.

Od »el Bire« smo nadaljevali vožnjo do vasi Lubom, kjer smo v turškem khanu počivali in obedovali, kar smo bili seboj vzeli. Na večer smo bili v Naplusu. Preden smo šli v mesto, smo obiskali vodnjak Jakobov, kjer je Zveličar govoril s Samarijanko in jo pridobil za nebeško kraljestvo. Razkoljni Gerki zidajo zdaj nad vodnjakom veliko cerkev. V bližini je grob egiptovskega Jožefa. Naplus leži o podolgati ozki dolini med hriboma Ebalj in Garizim. Prebivavcev ima 36.000, pa so večina mohamedanci, nekaj je razkoljnih gerkov, judov, samaritanov, angleških protestantov in 66 katoličanov. V Naplusu je katoliški župnik don Gjorgjo Golubović, Daljmatinec. Doversil je ravno nov trakt ali versto izbá, ki jih je dal prizidati malemu župnišču. Potrebno je bilo to, ker prihaja po novi cesti vedno več romarjev, ki žele prenočiti v katoliški hiši. V prizidju je tudi oddelek za arabske redovnice sv. rožnega venca s šolo. V novo zračno poslopje so se preselile 1. avgusta; poprej so

bile v sila slabem, nezdravem, kaki kleti podobnem bivališču. Tudi iz naše domovine je dobil imenovani g. župnik podporo za to šolo in sicer 2500 frankov. V župnišču je kuharica Slovenka z Dolenjskega. Prav zavzeli smo se, ko je nas prišla pozdravit. Kranjec, pa tudi Kranjica, se pa res povsod dobi. Kako je prišla ta Kranjica v Naplus? Šla je s prvo slovensko karavano v Jeruzalem — in dopalo se ji je toliko v Sv. deželi, da je tu ostala. Najprej je bila v službi pri gerškem konzulu, zdaj pa je že skoraj eno leto v Naplusu. Veseli smo bili, ker smo se našli rojaki in to čisto nepričakovano. Ljubeznivo in po domače so nam postregli.

Drugo jutro na vse zgodaj smo opravili pobožnost v »župnijski cerkvi«, ki je sicer večja kapela, pa snažna in prijazna in za tako maloštevilno župnijo dosti velika. Za odhod smo določili polu peto uro. To pa vsled današnje daljše poti in slabše ceste, da bi še pred nočjo dospeli v Nazaret. Tako je hotel tudi naš voznik. Ali vsi smo bili pripravljeni za odhod, le voznika ni bilo. Čakati smo ga morali dobro uro. Šele proti šesti uri se je pripeljal z vozom. Kaj je bilo? Zvečer si ga je v gostilni malo preveč privoščil in zato ni mogel vstati o pravem času. Voznik, 19-leten mladenič, je sicer dober voznik, pa ne dober mohamedan, ker ne spolnuje nauka svojega preroka Mohameda, ki je prepovedal vino.

Po priserčnem slovesu smo se torej vender odpeljali iz Naplusa. Občudovali smo dalje rodovitno, krasno dolino, ki jo namaka 20 studencev. Vidi se, da so tu ljudje premožni; imajo tudi več tovaren za milo.

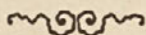
Peljali smo se uro hoda po cesti, ki pelje v Kajfo, potem smo se pa obrnili po zelo slabi poti proti severovzhodu. Precej velik kos ceste namreč tu še ni doveršen. Šli smo torej peš. Videli smo pa inženirja z nekaj delavci, ki so popravljali cesto. Pač turško delo je, počasno in poveršno. Dospeli smo na visok hrib, kjer je vas Burka. Tu smo nekoliko počivali vživaje krasni razgled po Galileji noter do Sredozemeljskega morja. Po nadaljni vožnji smo ob treh popoldne dospeli do mesteca Dženon, kjer je bila zadnja postaja. Ob cesti smo videli veliko delavcev, ki so delali novo železnico od Nazareta do Jeruzalema. Dženin je v ezdrelonski krasni ravnini in ima kakih 3000 prebivalcev. Tu je negdaj Zveličar ozdravil deset gobavih. Pa le

eden izmeij njih se je prišel zahvalit Zveličarju za toliko dobroto in ta je bil iz Samarije.

Od Dženina smo se peljali po široki in rodovitni ezdrelonski planjavi blizu malega Hermona na čigar vznožju smo videli malo vasico Najm, naravnost proti ljubkemu Nazaretu, kamer smo prišli malo pred osmo uro zvečer. Že čisto temno je bilo. Pa kako smo bili veseli, ko smo pri ljubih sobratih počivali in ž njimi se pogovarjali v romarski hiši!

Drugo jutro sem opravil daritev sv. maše v častitljivem in ljubem svetišču Marijinega Oznanjenja. Dopoldne smo potem obiskali druga svetišča v Nazaretu. Na kraju Jožefove delavnice se zida nova cerkev, do zime bo že pod streho. Popoldne smo jezdili na goro Tabor in drugo jutro, ko smo opravili pobožnost na tako svetem kraju, gledali odkrite razvaline negdanje cerkve in vživali prekrasni razgled z gore. Potem smo se vernili v Nazaret. Na gori Tabor se ima kmalu pričeti zidati nova cerkev. Popoldne smo se odpeljali v Kano in od ondod v Tiberijo. Kako rodovitna, pa zapuščena je zemlja dalje od Kane do Tiberije! Ke bi to zemljo imel in obdeloval slovenski kmet, koliko bi pridelal! Judje, Nemci in Italijani so pokupili v bližini galilejskega morja veliko svetá. Kedaj bodo prišli na versto Slovenci? Kedaj se bo spolnila želja pokojnega Lampeta, ki je v »Jeruzalemskem romarju« Slovincem toliko priporočal, da bi se raje, če že gredo iz domovine, selili v Sv. deželo ne pa v Ameriko? Da bi le kedo poskusil, pa bo šlo. Mej takimi pogovori smo se pripeljali do konca planjave in zagledali smo sreberno-čisto, krasno Tiberijsko jezero (Genezaret), po Zveličarju samem posvečeno. Še pol ure in bili smo v Tiberiji v romarski hiši zopet pri svojih sobratih, s katerimi smo se na terasi hiše pogovarjali v krasni noči; zakaj v izbah je bilo pregorko, bilo je 46°. Drugo jutro po sv. maši ob petih smo se odpeljali s čolnom v Kafarnavm. Tudi na tem, Jezusu tako ljubem kraju, je že vse pripravljeno za zidanje nove cerkve, ki bo, kaker je upati, v kratkem času doveršena. Na povratku je bil silno močan, pa nam ugoden veter in tako smo v eni uri in 40 min. bili že spet v Tiberiji. Ob eni popoldne pa smo se odpeljali z malim parnikom do železnične postaje Samah in odondod z vlakom do Kajfe ob sredozemeljskem morju. Ob 6. zvečer smo bili že v Kajfi, kjer nas je čakal ruski parnik, da nas ob 10. ponoči odpelje v

Jafo. Ker smo torej imeli še dosti časa in se bili naznanili na gori Karmelj, smo se z vozom peljali na goro, pustivši pri nemških redovnicah v Kajfi svojo pertljago. Po kratkem obisku v Marijini cerkvi smo večerjali v samostanu in potem se peljali na parnik, ki je pa šele ob 1. ponoči odplul v Jafo. Ob 7 zjutraj sem se izkercal v Jafi — romarice pa so nadaljevale vožnjo do Aleksandrije, vse srečne, da smo tako lepo in v tako kratkem času — za vse vkup smo potrebovali samo pet dni — opravili božjo pot v Galileji.

Preloženje sv. ostankov bl. Monaldija Koperskega,

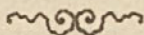
reda manjših bratov.

Dne 22. julija t. l. je bila velika radost v samostanu sv. Ane v Kopru, ketere želim deležne storiti čislane brave milega »Cvetja«, in zlasti duhovne otroke sv. Frančiška. Leta 1904 so pok. kardinalj Nagl, čez 98 let, dovolili zopet javno češčenje sv. ostankov bl. Monaldija. Vsled česar so se javno častili posebno dne 1. in 2. avgusta, kaker v prejšnjih stoletjih. Ali žalostno je bilo gledati skoraj 300 let stari, leseni zaboj, in skozi železno debelo, zaerjavelo mrežo neredno nakopičene, zaprašene kosti. Ta žalost je trajala skoraj deset let. Naposled pride dobro navdihnjenje: »Piši v Rim! Vprašaj, bi se li smela napraviti nova, lepa skrinja in v njo preložiti sv. kosti, ter jih tako postaviti na dostojno mesto, na oltar?« Na to vprašanje je prišel kmalu mili odgovor: »Da, vse to je lahko, z dovoljenjem teržaško-koperskega škofijstva.« Ta odgovor je nepopisljivo razveselil naš samostan. Precej smo se lotili dela. Premil. g. škof dr. Andrej Karlin, že ko kanonik v Ljubljani, naš posebni prijatelj, ki nam pa, odkar so naš nadpastir vedno večo naklonjenost v besedi in djanju kažejo, so v tej zadevi obljubili storiti vse, kar je mogoče. Ker pa take izredne zadeve niso lahke, je bilo treba

mного dopisovanj, razjasnenj i. t. d., da, prišlo je celo do jako velikih težav. Ali, hvala Bogu, vse se je lepo in pravilno poravnalo. Napočil je radostni dan 22. julija. Ob 2 popoldne pridejo k nam v spremstvu treh duhovnikov preblagi nadpastir, in v pričujočnosti p. gvardijana in še štirih patrov se lotijo precej sv. opravila.

Po pazljivem ogledovanju zaboječka, prem. g. škof vkažejo odstraniti debelo mrežo, na kar se začno vun jemati in snažiti sv. ostanki. Čudno! Bolj ko gre to delo naprej, zmirom več kosti in koščic se prikaže. Pred nami je skoraj celo človeško okostje, le par kosti manjka. Nepopisljivo veselje! Na dnu zaboječka najdemo pa v prahu štiri goriške solde*) iz sredine 18. veka in okolu 20 mesengastih starih svetinj, ketere neke so iz začetka 17. druge iz 18. veka, dve ali tri pa najberž vže iz 16. stoletja. Karakteristična sta posebno dva križca in svetinja sv. Benedikta opata. Tudi nekoliko lesenih in steklenih rožnovenčnih jagod smo našli. Vse to bo treba sčasoma preučiti, ker so te stare reči za zgodovino kulture v katoliški cerkvi jako važne. Ko so bile vse sv. koščice očiščene, smo jih počasi položili v novo, jako okusno izdelano škrinjo, na lepo okrašeno erdečo blazino. Deli smo notri tudi zgodovinski zapisnik na krasno okinčanem pergamentu, kjer je omenjeno na kratko vse, kar se ve o bl. Monaldiju itd. Spis je podpisan od prem. g. škofa in vseh drugih prič preloženja. Na to so g. škof škrinjo zaperli z dvema ključema in zapečatili pokrov z osmero pečati. Ko je bilo vse dokončano, sta nesla dva patra dragoceni zaklad na oltar sv. Didaka, pri glavnih cerkvenih vratih, kjer bo, upamo, Bog povelečeval zmirom bolj bl. Monaldija, in dodelil, da bo ta v ne dolgem času prišel do pravega češčenja blaženih, namreč do cerkvenega oficija in maše! Vsekako mi prešinja dušo neka rajska miloba, ko vidim, kako so ti sveti ostanki zdaj v resnično dostojnem položaju.

P. H. R.

*) Vsi štirje imajo na eni strani napis 1 Soldo in spod letno število eden 1736, drugi 1749, tretji 1755, četerti 1768; pod letnim številom imata drugi in tretji čerko W, četerti čerko G. Na drugi strani imajo vsi štirje enak gerb goriške grofovine.

Kratko letno poročilo „Serafske mašne družbe“,

ustanovljene v podporo kapucinskih misijonov.

(Dalje in konec.)

2. Južna Amerika. Čile (Chile). Ozrmo se maljce na plodono misijonsko delo bavarskih kapucinov v takozvani **A r a v k a n i j i!** Oni imajo sedaj tamkaj 22 misijonskih postaj, kjer deluje mej ubogimi erdečeškočci 32 patrov in 20 bratov lajikov. Podpira jih v njihovem misijonskem delu, zlasti po šolah in pri postrežbi bolnikov 96 sester redovnic sv. Križa iz Švice. V prvi versti je delo teh oznanjevalcev Kristusovega nauka namenjeno ubogim, divjim Indijancem, katerih je še precej paganov; poleg tega pa imajo še drugo bolj težavno nalogo, namreč opravljati dušno pastirstvo tjakaj priseljenih belokožcev. To dušno pastirstvo pa da največ opravila, ker so ti priseljenci sem ter tje raztreseni. Včasih potrebuje misijonar v teh krajih celo po več dni, da pride do bolnika, ki želi zadnjih tolažil sv. vere. Poleg tega pa navadno misijonarji na povratku, ko naleté na večje naselbine tem zapuščenim napravijo duhovne vaje in misijone, ter marsikatero že leta in leta izgubljeno dušo zopet spravijo z Bogom. Toda teh misijonov se erdečeškočci nič kaj ne marajo vdeleževati; oni priseljencem ne zaupajo, zlasti ker se večkrat dogodi, da jih začno zaničevati in zasmehovati.

Glavno skerb pa obračajo tudi v teh misijonskih postajah kapucini na vzgojo indijske mladine. Tako nam poroča o. Feliks Jožef, ki že nekaj let ondu misijonari: »Več upanja nam daje skerbna vzgoja mladine, kaker še tako požertvovalno delovanje mej odraslimi, pri katerih so zmote in strasti vkoreninjene.« O. Burkhard iz Böttinga že od začetka svojega delovanja na tem misijonu prav posebno pozornost obrača na ustanovitev šol in notranjih zavodov, kjer so otroci popolnoma odtegnjeni pogubnemu zgledu poganskih starišev in imajo priliko utrditi se v kerščanskih resnicah. Sedaj je v teh krajih 12 takih notranjih zavodov sè šolo, v katerih kapucini brezplačno podučujejo in vzgojujejo indijansko mladino. V svojem poročilu dostavljajo ti misijonarji, da se že kažejo prav lepi vspehi. Verhu teh

so ustanovili še štiri druge šole, 4 poljedelske in obertne šole, ketere obiskuje 220 mladih erdečeškožcev.

Omenjeno poročilo pa govori še o nekem drugem prav posebnem delovanju teh misijonarjev mej vbogimi večkrat prav po krivici preganjanimi Indijanci. Od blizu in daleč prihajajo ti vbožci iskat sveta v svojih stiskah k misijonarjem in eden izmej očetov je samo zato odločen, da jim razsojuje njih prepire in išče nedolžno preganjanim pravice pri posvetni oblasti. Res težaven posel! Misijonar mora večkrat cele dni in noči porabiti za pisarije, a vender tudi to trudno delo ni brez uspeha. Na ta način si tukajšnji misijonarji pridobivajo splošno zaupanje in spoštovanje.

V Kolumbiji ob Kordiljerih (Južna Amerika) oskerbujejo že od leta 1904 španski kapucini indijanski misijon K a k e t a. Leto nato je bil povzdignjen ta misijon v apostolsko prefekturo in l. 1906 je že štel 12.000 katoličanov, 14 cerkev in kapelic ter 5 šol. Od tedaj se je pa posrečilo misijon tako dvigniti, da je število šol od 5 na 25 poskočilo, in tudi število katolikov se znatno pomnožilo. S posebno vnemo poučujejo kapucini mladino ondotnega indijanskega plemena v poljedelstvu in različnih obertih. Iz domovine so si naročili v ta namen vsakoverstnih semen in orodja, da, celo stroje ter požertvovalno učijo, kako se rabijo. Tudi se jim je posrečilo, napraviti vozno cesto iz Pasta, zadnjega obljudenega kraja, čez gore Ande do reke Putumajo. A za zgradbo te ceste je bilo treba ne-le, da so napravili načerte in da so nadzirali delo, ampak da so tudi sami pridno delali z lopato in sekiro. Tako je bila prisiljena celo prostozidarska vlada v Ekvadorju priznati njih zasluge; na narodni razstavi v Kitu je podelila kapucinu P. Fideliju iz Monklara. prefektu tega misijonskega okrožja, častno odlikovanje perve verste in zlato kolajno za lepe in izborne pridelke kaketskega misijona.

V Tihem Morju mej Južno Ameriko in Avstralijo je cela vojska večjih in manjših otokv, znanih pod imenom O c e a n i j a. Tudi tu delajo kapucini kot misijonarji. Dne 1. marca l. 1911 je bilo Karolinsko in Marijansko otočje z apostolskim odlokom razdeljeno v dva apostolska vikarijata. Vzrok tej delitvi so bile politične razmere. Prav razveseljivo je, kar poročajo ondotni misijonarji, doma iz rensko-vestfalske kapucinske pro-

vincije, kako vneto namreč ondotni spreobernjenci pristopajo k sv. obhajilu. Brez strahu opravljajo svoje molitve, vdeležujejo se skoraj vsaki dan svee maše in najmenj vsaki mesec prejemajo sv. obhajilo. Žal pa, da je ta misijon lansko leto zadela velika nesreča; grozen vihar, »Tajfun« ga imenujejo, je več misijonskih postaj skoro do tal poderl in tako uničil delo mnogih et. Ondotni apostoljski vikar, škof Salvator Walleser, iz kapucinskega reda, se z milo prošnjo obrača do dobrih serc, da mu v tej bedi priskočijo na pomoč.

Z otoka **Borneo** poročajo ondotni holandski kapucini te-le vesele novice. »Berž po našem prihodu na ta otok, smo se prepričali, da nas božji blagoslov vidno podpira. Sperva smo oskerbovali le eno župnijo v Singkavangu, sredi mej kitajci. Vsako leto smo imeli precej spreobernjencev. Nato smo ustanovili drugo misijonsko postajo in sicer mej Dajaki, ki so jako divje in surovo ljudstvo, in zadnji čas še tri druge. V vsaki smo odperli takoj šolo za dečke in deklice, in vsaka šteje sedaj najmenj po 150 otrok. Večje število teh otrok prejema vsaki dan sv. obhajilo, in sicer s toliko pobožnostjo, da bi se mnogi Evropejci lahko nad njimi vzgledovali. Sploh pa je opaziti pri vseh teh novospreobernjenicah izredna pobožnost in vernost, in to nam daje pogum in vstrajnost. Mnogim odraslim in nekerščenim otrokom pa podelimo zakrament sv. kersta vsaj na smertno uro.«

3. Dostaviti moramo še nekaj poročil iz **azijskih** kapucinskih misijonov. Pervo bodi iz **Allahabada**, v severnem delu Indije. V tem kapucinskem misijonu že nad 50 let jako požertvovalno delujejo redovnice, zlasti po šolah in sirotišnicah; nekatere pa strežejo bolnikom po bolnišnicah in v zasebnih hišah. To slednje jim marsikedar ponudi ugodno priliko, da kako že leta in leta zgubljeno ovčico spravijo zopet z Bogom, ali pa tudi kako pogansko pridobé za Kristusa. Pri tem doživé te usmiljene sestre marsikateri genljiv dogodek, ki očitno dokazuje, kako milost božja tudi mej neverniki dela čuda.

V mestu Bangipore stoji ob potu, ki je mej bolnišnico in stanovanjem usmiljenih sester, hiše najvišjega hinduskega duhovnika, čigar žena je že nekaj časa bolna ležala. Jedna izmej teh redovnih sester je navadno vsakikrat mimogrede stopila malo k tej bolnici in jo s par prijaznimi besedami potolažila.

Nekega dne je morala ta sestra zaradi nujnih opravil ta obisk opustiti. Takoj pošlje bolnica sla za njo s prošnjo, da jo želi videti. Na povratku se dobra sestra res oglasi pri bolnici, in ko so drugi zapustili izbo, jo vpraša redovnica, ali ne bi hotela postati otrok božji. »Oh, seveda,« ji odgovori vsa vesela bolnica, »to željo že zdavnej gojim v svojem sercu.« Nato ji sestra ob kratkem jedernato razloži resnice sv. vere in končno ji reče naj serčno obžaluje svoje grehe ter ji podeli sv. kerst. Še nekaj časa je vboga živela prenašajoč svoje velike bolečine z zares angeljsko poterpežljivostjo. Bila je v spodbudo vsem domačim zlasti tudi svojemu možu — poganskemu duhovniku, — ki ga je njena mirna in udana smert prav v serce genila. Mogoče, da tudi njemu izprosi pri Bogu milost sv. kersta...

Vzhodna Indija. V tej deželi zavlada od časa do časa lakota, ki zahteva obilo žrtev. Vzrok temu je, ker ni vedno o pravem času toliko dežja, kolikor je treba, da namoči od velike vročine sežgana tla. Od tod slaba letina. Največ terpé pri tem nižji stanovni »parias« imenovani. Bogatini si seveda tudi ob času lakote pomagajo, nakupijo si žita od drugod, pa naj bo njega cena še tako visoka. Toda odkod naj vzame ubožec denarja, ko stane korec žita 4 do 5 frankov (kron)? Za siromaka se nihče ne zmeni razen misijonarja. Pogani nimajo serca. Dodati moramo še to: tu v Indiji prav posebno za ljudi nižjega stanu manjka serca. Za žival skerbijo bogatini in naj je še toliko lakota mej vbožnim ljudstvom. Ako pa želi siromak posojila, mora plačati po 30 do 40% obresti. To pa ravno prav pride protestantskim misijonarjem, ki si skušajo siromašne ljudi pridobiti s tem, da jim dajejo posojila po 6%. Krivoverski prezbiterijanci t. j. njih misijonarji so preteklo leto za majhin denar nakupili tod razsežne poljane in jih porazdelili mej svoje vernike in priveržence. Amerikanski metodisti, ki so tudi protestantje, so sedaj odperli tovarno in poleg tega ustanovili obertno šolo. — Iz vsega tega je očitno, kako nujno potrebno je katoliške misijone izdatno podpirati, da jih ne prehité protestantski misijonarji, ki so tako dobro založeni.

Iz **Bettiah**, kjer kot misijonarji delujejo kapucini severnotiroljske provincije, imamo poročilo o. Gregorja, o izrednem kerstu v pokrajini G o a l a. Omenjeni misijonar piše iz Somastiparja (v Indiji) to-le: »Navadne pritožbe vseh misijonarjev

so, da se le redkokedaj dajo kerstiti imoviti in ugledni pogani. Knezi ljudstva, bogatini, odlični in plemeniti po rodu in razumnosti, zlasti v Indiji, poznajo kerščanstvo in njega blagodejni vpliv na omiko narodov; spoznajo tudi, kako ponižujoče je za človeka ostudno češčenje malikov. Pripoznajo in časté velikega Stvarnika vseh stvari, toda kerščanstva ne marajo sprejeti. — Priprosto ljudstvo se navadno ravna po svojih voditeljih in tako ostane z malimi izjemami v temi nevere z njimi vred. Za zveličanje neumerjochih duš vnetemu misijonarju ne preostane drugega kot tolažiti se z besedami Jezusovimi: »ubogim se označuje evangelij.« Zato je pa tudi toliko večje veselje misijonarja, ako se vendar kak bogatin in ugleden mož da kerstiti. Tak kerst je potem misijonarju porok veselega upanja, da jih bo sledilo še mnogo. O jednom takem kerstu stoj torej tukaj nekoliko besed. Glavar rodu Goale je Boloram, katerega kot takega 20 milj na okrog pripoznava, spoštuje in ljubi vse prebivalstvo, ki pripada temu rodu. Svoj glavni stan ima v naselbini Mogardehi, ne daleč od mesta Somastipurja, kjer je sedež apostolskega prefekta tega misijona. Star je mož še-le nekaj nad 20 let, a pozna vso Indijo, od Bombaja do Kaljkute. Na svojih potovanjih je veliko videl, slišal in bral. Več protestantskih knjig je pazljivo preštudiral. Meni je bila dana prilika, da sem se neznanih ž njim v Somastipurju, in začela vsa se pogovarjati o veri, kerščanstvu in katoliškem veroizpovedanju. Kmalu sem spoznal, da mu je kerščanstvo že precej znano. Prijazno sem se mu ponudil za učenika v menj jasnih naukih sv. vere. Z veseljem je mojo ponudbo sprejel in nato je dan za dnem prihajal k meni ter mirno in pazljivo poslušal moje razlaganje. Končno sklene stopiti v katoliško Cerkev. Kedo je bil tega bolj vesel kot jaz! Sercé mi je radosti poskakovalo, ko sem ga lani v adventnem času kerstil. Ne smete pa misliti, da je ta stvar šla kar z lahkomah. Že sem bil skoraj vse upanje zgubil nad njegovim spreobrnjenjem. Neki ugleden starešina tega rodu je namreč napel vse moči, da bi priljubljenega glavarja odvernil od tega sklepa. Pri tem so ga seveda prav pridno podpirali poganski duhovniki »bramini«. K sreči sem imel takrat nekega prav izverstnega domačega katekista. S tem sem se napotil v Mogardehi ter sklical vse starešine in ugledne svetovavce k skupnemu razgovoru o veri. Priznati moram, da mi je pri tem razgovoru ne-

keterekrati že huda predla, ker še premalo znam njih jezik, a moj katehist mi je takoj posegel v besedo in tako spretno branil katoliško vero, da je bila slednjič zmaga na najini strani. Sedaj gojim najlepše upanje za prihodnost. Delujem v naselbini Mogardehi, ki šteje nad 500 prebivavcev. Tu sem ustanovil šolo za dečke, da po mladini odrasle pridobim za vero. Berž nato so mi iz sosednje naselbine Mohanpurja poslali poslance s prošnjo, naj tudi pri njih ustanovim tako šolo. Iz serca rad bi ustregel njih želji, toda kaj, ker mi primanjkuje gmotnih sredstev. Cenjenim bravcem teh verstic priporočam vsem prav iz serca to zadevo. Naj podpirajo tudi z denarnimi prispevki misijonarje po svojih močeh! Veliko dobrega za zveličanje duš bi mi misijonarji še lahko storili, če bi nas katoliško ljudstvo poleg molitve tudi z denarnimi prispevki boljše podpiralo.«

Iz Pundžaba v Indiji nam piše ondotni predstojnik misijona P. Marko to-le: »Dvajset let je že preteklo, kar smo tukajšnji misijon ustanovili. V začetku je bilo le malo vspeha, toda od poldruega leta sem pa vidimo čudovit blagoslov božji pri našem delu. Od vseh strani hité k nam pogani in želijo biti sprejeti v katoliško Cerkev. Dalje časa se je dalo ustrezati obilnim prošnjam, a zadnje tjedne se je število prosivcev tako namnožilo, da nam ni bilo več mogoče, novih postaj ustanavljati. Gotovo je to britko za nas! Kot goreči misijonarji smo prišli sem, pripravljeni kolikor mogoče veliko duš pridobiti Kristusu, in vendar smo bili primorani reči poganom, ki so nas prosili, naj tudi k njim pridemo oznanovat jedino zveličavni nauk: »Poterpite, ker sedaj pri najboljši volji ne moremo vstreči vaši želji, primanjkuje nam sredstev!« — Ali, glejte, božja Previdnost, nam je v največji sili naklonila izredno milost, da je dospela nam od Vas poslana denarna pomoč! Bog bodi zahvaljen na veke!«

Dragi bravci! Ta poročila vam jasno kažejo, s kolikimi težavami se morajo boriti katoliški misijonarji v poganskih deželah za zveličanje nevmerjočih duš. Koliko izmej njih jih gre prerano v hladni grob! Kot marterniki žertvujejo svoje življenje za sv. vero. In če so misijonarji sploh potrebni podpore iz katoliških dežel, velja to posebno o naših kapucinih. Splošno rečeno imajo ravno ti skoraj da povsod najtežavniša mesta. Njih samostani v evropskih in drugih deželah pa nimajo in ne

smejo imeti nikakega premoženja in nikakih posestev. Zato tudi niso vstanu podpirati svojih misijonarjev. Kapucin-misijonar je tedaj po svojih sobratih prisiljen terkati na serca blagih dobrotnikov, in zaupanje ima, da njegova ponižna prošnja ne bo zastonj. Slovenci! Vi ste katoličani, uživate neprecenljivo dobroto, da ste udje edinoprave zveličavne Cerkve, ketera vam zagotavlja po smerti varno posest večnega življenja in večne sreče. Izkažite se hvaležne Bogu za to neprecenljivo dobroto s tem, da z izdatnimi podporami pripomorete, da tisoči in tisoči poganov, katerim še ni prisijala luč sv. vere, z vami vred deležni postanejo te milosti. Kakor je cenjenim bravcem »Cvetja« že znano iz prejšnjih letnikov,¹⁾ se je v ta namen v podporo zlasti misijonov, ki jih vodijo in oskerbujejo sinovi sv. Frančiška kapucini, ustanovila posebna družba, »**Serafska mašna družba**«, ki je tudi po naših slovenskih deželah že vpeljana. Član te družbe postane lahko vsak vernik, kateri v ta namen daruje vsako leto **po edno krono**. Vpisati se sme vsakedo, tudi otrok, ki tega ne ve. Vplača se lahko tudi za več let naprej. S tem pa postane deležen sadov **1500 sv. maš**; toliko se jih opravi namreč vsako leto za vse tiste, ki z omenjenim prispevkom podpirajo te redovne misijone. Poleg tega so vsi udje deležni vseh molitev in drugih zaslužnih del, ki se opravijo v kapucinskem redu in vseh njegovih misijonih. Kedor ostane ud te družbe do smerti, je pa deležen tudi po smerti vseh teh dobrot in duhovnih sadov.

Toda ne samo živi, ampak tudi naši ranjki postanejo lahko deležni vseh duhovnih dobrot te mašne družbe, zlasti pa vsakoletnih 1500 sv. maš, ako se plača v ta namen **enkrat za vselej 6 kron** (po pošti se doda še 30 vinarjev za poštnino) in za to se jim pošlje **lepa spominska podoba**, ki se lahko dene v okvir. Vpiše se lahko vsakega ranjkega posebej, ali pa vse umerle jedne družine skupaj: s tem postanejo vpisani ranjki za vedno deležni omenjenih dobrot.

Glavno zastopstvo te družbe za slovenske dežele je v kapucinskem samostanu v Gorici (naslov se naj napravi: »Poverjeništvo S. M. D. v Gorici, kapucinski samostan«), poleg tega je za Vipavsko določeno posebno poverjeništvo v kapucinskem samostanu v Sv. Križu

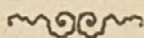
1) Glej „Cvetje“, XXVII. tečaj (l. 1910.) 8. zvezek, stran 250.

(pošta sv. Križ-Cesta), za Gorenjsko v kapucinskem samostanu v Škofji Loki, za Dolenjsko pa v Kerškem (pošta: Kerško); za Spodnje Štajersko je poverjeništvo v kapucinskem samostanu v Celju. Kedor je pa že vpisan, naj ne pozabi pošiljati vsakoletnega prispevka tjakaj, kjer je bil sprejet!

Kaker je razvidno, ni ta mašna družba samo podporno društvo kapucinskih misijonov, marveč istočasno tudi vsem udom v prid, ker si ž njo sami lahko pridobé obilo milosti za-se in za svoje drage ranjke. Zato so jo tudi sv. oče Pij X. sami vsem vernikom prav toplo priporočili kot zares sveto delo ter objednem vsem udom podelili svoj apostoljski blagoslov in obilo odputkov. Priporočili so to družbo poleg mnogo drugih škofov dne 28. junija l. 1909. tudi prevzviš. gosp. Dr. Frančišek Sedej, knez - nadškof goriški, z jako preserčnimi besedami: »Prav gorko priporočam svojim vernikom in duhovnikom to apostoljsko delo.«

Reševanje neumerjochih duš je pač prvo in najvišje delo kerščanske ljubezni do bližnjega. Sam Sin božji nam je v tem zapustil prelep zgled posnemanja: prišel je namreč iz ljubezni do nas na svet in iz ljubezni do naših neumerjochih duš je prelił svojo dragoceno kri na lesu sv. križa in ta ljubezen naj bode tudi pri nas gonilna moč, ki naj nas neprenehoma spodbada in navdušuje za to vzvišeno delo; potem smemo upati, da se bo tudi nam kedaj povernilo »z veliko, natlačno in zverhano mero.«

P. O. K.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

(Dalje.)

VII.

Kristus je bil na vertu tako žalosten, da mu je bilo vmreti, da mu je stopil kervav pot iz telesa od prevelike britkosti in na zemljo kapal, in da je aňgelj z nebes moral priti, da ga je po-

krepčal. Kristjani! kaj menite, kaj je bilo vzrok te neizrečene Kristusove žalosti? Pervi vzrok so bili grehi celega sveta, ki mu jih je nebeški Oče naložil. Videl se je, kaker sè vsemi človeškimi hudobijami obloženega in oskrunjenega. On, ki je bil gola svetost, je greh neskončno sovražil, ker je njegovo gerdobo dobro poznal, in Boga iz celega serca ljubil, zato je bil grozovito žalosten, da mora madeže naših grehov nositi. Ke bi ti, kristjan! gerdobo in ostudnost svojih grehov tako poznal kaker Kristus, bi pač ne mogel imeti ene same vesele ure, ampak prestrašen bi hodil, kaker tisti, kateremu se je strupena kača okolu vratu ovila, in je zmirom v nevarnosti, da ga vpiči! Drug vzrok Kristusove žalosti je bil strah pred terpljenjem. Ko je dobro previdel, kako grozne martre in nevsmiljene bolečine bo moral terpeti, je to spoznanje v njegovi človeški naturi žalost obudilo, da bi bil moral vmreti, ke bi ga ne bila božja moč obderžala. Zato je rekel: »Moja duša je žalostna, da mi je vmreti;« in tudi ravno zato je prosil nebeškega Očeta, da bi grenkega terpljenja kelih od njega odvern timeril.

Tretji in največji vzrok Kristusove žalosti je bilo pa spoznanje, da bo njegovo terpljenje za jezero in jezero ljudi nerodovitno. Vse ljudi je on priserčno ljubil. Iz ljubezni do nas ljudi se je terpljenju podvergel. Vse je želel odrešiti, vse zveličati. Vender je pa previdel, da mu bodo ljudje za dobroto odrešenja nehvaležni, da ga bodo z novimi pregrehami žalili, da si bodo pogubljenje radovoljno nakopavali da bo torej njegovo neizrečeno terpljenje za veliko število ljudi zgubljeno in njegova predraga kri zastonj prelita. To spoznanje ga je na tla potlačilo, da je v globoki žalosti vtopljen, z obrazom na zemlji ležal in kervav pot potil.

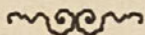
Glej kristjan! Tako tvoj mili Jezus tvoje grehe obžaluje, da bi se ti od njega učil jih od serca objokovati, vsemu posvetnemu razveseljevanju odumreti, in za naprej samemu Bogu živeti.

VIII.

Ko je Kristus tretjikrat od molitve vstal, je svoje aposteljne zavolj njih dremavosti svaril, in ko je ž njimi še govoril, so videli, kako prihaja Judež, eden izmej dvanajstih, in sabo pelje trumo ljudi, ki so imeli meče in kole in tudi več vojakov, od višjih duhovnikov, farizejev in pismarjev in stariših poslanih. Keteri pa niso orožja imeli, so laterne in baklje nosili; to se je v četertek po noči zgodilo. Izdajavec pa, ki jim je hotel Jezusa v

roke dati, jim je znamenje dal, po katerem ga bodo spoznali. »Keterega bom poljubil, ta je, je dejal, popadite ga, in varno ga odpeljite.« Ko se je torej pred svojo derhaljo gredoč Jezusu približal, ga je poljubil, rekoč: »Pozdravljen bodi, mojster!« Jezus mu odgovori: »Priatelj, po kaj si prišel? Judež! s poljubom sinu človekovega izdajaš?« In ker je vse vedel, kaj se bo zgodilo, je vojakom naproti šel in jih vprašal: »Koga iščete?« Odgovoré mu: »Jezusa Nazarenskega.« »Jaz sem,« jim pove sam. Pri teh besedah . . . kaker od strele zadeti na zemljo padajo. Zopet jih v drugič vpraša: »Koga iščete?« Odgovore mu: »Jezusa Nazarenskega.« On pa reče: »Povedal sem vam, da sem jaz; ako torej mene iščete, pustite te moje učence iti.« Tedaj ga je trma obstopila, vojaki so nadenj planili in ga popadli. Ko so pa njegovi učenci videli, kaj bo, so mu rekli: »Gospod, ali hočemo z mečem vdariti?« In serčni Peter, ne da bi bil Kristusovega odgovora počakal, svoj meč vzeme, vdari, in Maljhu, hlapcu višjega duhovnika, desno uho odseka. Jezus je pa rekel: »Nehajte za zdaj!« Potlej se odsekanega ušesa dotakne in ga zaceli. Petru pa reče: »Vtekni meč v nožnico, zakaj vsi, ki za meč primejo, bodo z mečem končani. Ni li meni kelih piti, ki mi ga je Oče dal? Ali meniš, da ne morem prositi svojega Očeta in mi bo poslal več ko 12 legijonov angeljev? Kako se bodo torej pisma dopolnila, ker se mora tako zgoditi?«

Ravno tisto uro je rekel Jezus tistim, ki so ga prišli loviti s trumo, poslani od duhovnikov, tempeljskih poglavarjev in starših: »Kaker nad razbojnika ste prišli z meči in koli; vsaki dan sem pri vas sedel in učil v tempeljnu, in niste roke na me stegnili; pa to je vaša ura in oblast teme.« Vse to so bili preroki napovedali in zdaj se je začelo dopolnjevati. (Dalje prih.)

Mala Lenčica od Svetega Boga,

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

39. Kako je mala Lenčica spoznavala skrivne sklepe svetega Boga.

Dan za dnem je bilo nje tiho pogovarjanje z Bogom doliše in pogostniše. Večkrat je prosila, naj jo puste samo, ker želi

»govoriti sè svetim Bogom.« Včasih so jo vprašali, ali ji ni dolgčas, ko ni nikogar pri nji, pa odgovor je bil isti: »O ne, saj se pogovarjam sè svetim Bogom!« Če so še dalje silili vanjo, je pač dostavila: »Sveti Bog pravi, da ne smem govoriti o teh rečeh.« — Včasih se je vender doteknila teh skrivnostnih pogovorov sè svetim Bogom, in tedaj enkrat so jo prosili, da bi molila za ozdravljenje nekega dobro znanega očeta jezuita, ki radi resnega obolenja ni mogel v Kork. »Sveti Bog ima patra jako rad,« je odgovorila. Nekaj dni pozneje pa je djala: »Odleglo mu bo, pa mene več ne bo videl!« — Njene besede so se skazale resnične.

Drugikrat so jo prosili, da naj moli za ozdravljenje dveh bolnih sester. O eni je povedala, da jo »sveti Bog« hoče zopet ozdraviti, ker ima še veliko zanj storiti. Pri drugi se bo sicer tudi na boljše obrnilo; ali popolnoma zdrava ne bo več. Tudi to dvojno prerokovanje se je spolnilo popolnoma.

Enkrat je bila naprošena, da bi darovala sveto obhajilo za brata postrežničinega. Ali branila se je. »Ne morem! Ne morem —!« je odgovorila resno. Nekoliko pozneje, še tisti dan, je poklicala postrežnico in ji rekla: »Mati Lati (to je sestra Imakulata) je rekla, da naj darujem sveto obhajilo za vašega brata, pa ne morem. Sveti Bog pravi, da je moram darovati za mater prednjico —.«

Kmalu po božiču je bila sprejeta v apostoljstvo molitve. Ko so ji pojasnili namen te bratovščine, je bilo videti, da prav dobro razume, in da je podvojila svoje molitve za svetega očeta — »mojega lastnega svetega očeta« ga je imela navado imenovati —, za potrebe svete cerkve in za grešnike.

40. Kakov je bil Sveti Bog videti in kakov ne, ko se je prikazal Lenčici.

O priliki ko je bila sprejeta v bratovščino, ji je pokazala častita mati prednjica podobo božjega serca Jezusovega. Lenčica jo je ogledovala natančno, potem je rekla:

»Tako pa svetega Boga nisem videla.«

»Ali, kako pa vender?« vpraša mati prednjica.

»Tako —!« odgovori Lenčica in prekriža ročice na prsih, kaker takrat, ko je sestri Imakulati in strežnici Hall o tem pripovedovala.*)

*) Prim. Cvetje XXX, 4. zv., pdgl. 18, stran 126.

Prednjica se je zavzela. Saj ni bila nič slišala prej o tistem »obisku svetega Boga«. Še sestro in postrežnico je o tem govorila, in one sta se Bogu zahvalile zato. Njiju ustnice so bile zdaj odperte, svojo doslej dobro prikrivano skrivnost sta smeli razodeti.

Vsi, ki so malo Lenčico obiskali, so bili prevzeti od njene izredne svetosti. V pričujočnosti tega pobožnega otroka so čutili, da stoje na meji mej tem in onim svetom.

41. Kako je mala Lenčica enkrat dala pobožnemu duhovniku blagoslovljeno vodo in blagoslov.

Nekega dne jo je obiskal samostanski spovednik v njeni bolniški izbi ter se pogovarjal z malo terpinko. Ko je vstal, da bi se poslovil, ga poprosi Lenčica blagoslova. Duhovnik, ki je bil globoko ginjen od tega, kar je videl in slišal, pravi: »Ne jaz tebe, ampak ti imaš mene blagosloviti.« In Lenčica stegne roko po posodici z blagoslovljeno vodo, pomoči perst, naredi znamenje križa na čelo ponižnega in pobožnega duhovnika ter pravi goreče: »Bog vas blagoslovi, pater!«

42. Kako je malo Lenčico neko noč prišla huda lakota po svetem Bogu in kako je bila potolažena.

Njena izredna pobožnost k najsvetejšemu zakramentu je rastla dan za dnem. Njena lakota po angeljskem kruhu je bila komaj še potolažiti.

Neko noč je venomer budila postrežnico ter zopet in zopet klicala: »Rada bi imela svetega Boga! Ali ne bo še jutro, mamica?«

»Skušaj vender zaspati, ljuba moja,« odgovori postrežnica, »gospoda patra še dolgo ne bo.«

»Pojdi in pokliči jih in povej jim, da želim svetega Boga! Ali so pater doli na vertu, mati?«

»Ne, Lenčica, oni so daleč od nas proč, doli v mestu; zdaj ti jih ne morem klicati.«

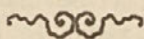
Slednjič se je storilo jutro, in male Lenčice serčna želja. Pri tej priložnosti se je zgodilo, da je Lenčičina zahvala, kaker smo spredaj povedali,*) terpela do večera. Priča, ki je ta izredni dogodek videla na svoje oči, naj nam o njem poroča:

»Ko sem našo ljubo malo Lenčico okoli 4¹/₄ zvečer obiskala, je ležala, obernjena proti oknu, popolnoma tiho v svoji

*) Prim. Cvetje XXX, zv. 6, str. 187.

posteljici. Slišala sem bila o njenem zaderžanju čez dan in sem prav hrepenela videti jo. Nagnila sem se čez njo. V tem trenutku se je Lenčica obernila in rekla: „O mati, kako sem vendar srečna! Govorila sem dolgo sè svetim Bogom —!“ Njen glasek se je tresel od svetega veselja; njen obrazek, prej od bolezní ves spačen, je bil zdaj bel kaker mleko. Njena lica so žarela kaker prijetna breskva. Njene oči so se bliščale v taki svetlobi, da si je bilo treba nehote reči: »Te oči so videle Boga.« Nemogoče mi je njeno smehljanje popisati. To je prišlo iz nebes, in okoli posteljice se je širilo nekaj kaker duh dragocene kadila ... «

(Dalje prih.)

Letošnji kapitelj naše redovne okrajine,

zbran v Ljubljani preteklega meseca velikega serpana, prvi teden po porcijunkuli, pod predsedništvom pč. P. Romualda Jereba, gen. komisarja in vizitatorja, je izvolil za provincijala vnovič: pč. P. Angelja Mlejnika, za kustosa vnovič: pč. P. Placida Fabianija, za definitorje pč. patre Marijana Širco, Aljfonza Furlana, Kajetana Kogej, Kerubina Tuška. Ti so nadalje izvolili predstojnike posameznim samostanom in razdelili razne službe v redovnih hišah naše okrajine. Tukaj naj stoje le imena samostanskih predstojnikov in voditeljev III. reda, ki so:

v Ljubljani gvardijan: P. Matej Vidmar; voditelj III. reda: P. Salvator Zobec;

na Sveti gori gvardijan; P. Marijan Širca, voditelj III. reda: P. Simon Čurin;

v Novem mestu gvardijan: P. Gothard Podgoršek, voditelj III. reda: P. Pavelj Potočnik;

v Kamniku gvardijan in voditelj III. reda: P. Ananija Vračko;

v Pazinu gvardijan: P. Kapistran Ferlin; voditelj III. reda: P. Henrik Damiš;

v Nazaretu (na Štajerskem) gvardijan in voditelj III. reda: P. Kerubin Tušek;

v Brežicah gvardijan: P. Aljbert Pirc; voditelj III. reda: P. Berard Jamar;

v Gorici (na Kostanjevici) gvardijan: P. Vincencij Kunstelj; voditelj III. reda: P. Aljfonz Furlan;

v Mariboru gvardijan: P. Severin Korošec; voditelj III. reda: P. Filip Benicij Perc;

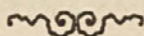
pri Sv. Trojici gvardijan: P. Kasijan Zemljak; voditelj III. reda: P. Dionizij Dušej;

na Brezji predstojnik: P. Hijeronim Knoblehar; voditelj III. reda: P. Joahim Košenina;

na Viču predstojnik in voditelj III. reda: P. Avguštin Čampa;

v Bruklinu (Brooklyn v Severni Ameriki) commissarius provincialis in voditelj III. reda: P. Kazimir Zakrajšek.

Na tem kapitelnju se je vpeljala tudi nova za III. red posebno važna služba, komisarja III. reda za celo okrajino; izročila se je voditelju ljubljanske skupščine, P. Salvatorju.

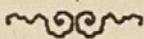

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Ivana (Klara) Štibelj iz Vertovine, Jožefa (Ana) Ferfolja iz Brestovice; libušenjske: Katarina (Frančiška) Sokol iz Libušnja, Uršula (Marija) Rutar iz Libušnja, Marija (Elizabeta) Kanalec iz Volarjev (Tomin); brežiške: Jožef Pečnik, Ana Lupšina iz Brežic; Ana Čančar s Kapele; Marija Katič, Ana Kopinc iz Dobrave; Uršula Golob, Jožef Germovšek, Ana Vranetič, gospodična Antonija Pleteršnik iz Pišéc; Rozalija Lupšina (prednjica), Marija Glogovšek, Neža Hribaršek iz Artič; Marija Tomše s Čateža; Marija Germovšek z Vidma; Franc Zupančič sè Zdol; komendske: Katarina (Rozalija) Zor, Marijana (Ana) Štebe, Marijana (Barbara) Jerman; svetotrojiške: Lah Ana od Kapele, Korušovic Terezija od Sv. Trojice v Slov. goricah, Habjanič Urša od Sv. Urbana pri Ptuju, Zadravec Marija iz Belatincev na Ogerskem, Fekonja Marija od Kapele, Pavel Ana iz Belatincev na Ogerskem, Cesar Terezija iz Bogojine na Ogerskem, Roškar Marija od Sv. Ruperta v Slov. goricah, Erman Terezija od Sv. Antona v Slov. gor., preživela v III. redu 56 let, Kocbek Blaž od Sv. Trojice v Slov. gor., Čeh Florjan od Sv. Ruperta v Slov. gor. Lelja Marija od Sv. Benedikta v Slov. goricah, Potočnik

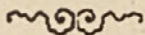
Katarina od Male nedelje, Rihterič Marija od Sv. Petra pri Radgoni, Sok Julijana od Sv. Lenarta v Slov. goricah, Brunčič Ana od Sv. Ruperta, Franc Frančiška iz Gornje Lendove na Ogerskem, Cančar Ivan iz Belatincev na Ogerskem, Berač Mihael od Kapele, Bratko Leopold od Sv. Trojice v Slov. goricah, Sekol Marija od Dev. Marije na Vurbergu, Gerenčir Ana iz Bogojine na Ogerskem, Tratnik Klara iz Bogojine na Ogerskem, Repič Terezija od Sv. Urbana pri Ptuj, Topolak Marija od Sv. Urbana pri Ptuj, Forijan Jožef iz Belatincev, Andrašič Frančiška od Sv. Jurija na Ščavnici, Brunčič Elizabeta od Sv. Lenarta v Slov. gor., Zver Uršula iz Belatincev, Rajšp Franc od Sv. Benedikta v Slov. gor., Anžel Ana od Sv. Trojice v Slov. gor., Brenčič Janez od Sv. Ane na Krembergu, Štanek Apolonija od Sv. Jurija na Ščavnici, Dominko Ivana od Sv. Trojice v Sl. gor., Berdin Klara iz Bogojine, Špuler Ana iz Tišina, Postrak Marija od Sv. Urbana, Arnuš Gera od Sv. Urbana, Tomažič Elizabeta od Sv. Ane na Krembergu, Gojnic Jožef iz Bogojine, Šipek Marija od Sv. Benedikta, Mlakar Terezija od Sv. Lenarta v Slov. goricah, Span Frančiška od Kapel epi Radgoni, Hergula Ana od Vel. nedelje, Žalog Uršula iz Belatincev, Škafar Berbara iz Belatincev, Pukčič Janez od Sv. Antona, Roškar Marija od Sv. Ruperta, Pokrivač Uršula iz Gornje Lendove; č e r n i š k e skupščine: Klara Marija Gleščič iz Oseka.

Nadalje se priporoča L. H. Materi Božji, da bi bila popolnoma rešena neke nadloge; priporoča tudi svoji mlajši sestri za dar pokorščine.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanja I. St., da se je našel precej velik znesek denarja, ki ni bil njegov.

Za kitajski misijon

je daroval v Kamniku neimnovan dobrotnik za odkup kitajskega dečka, ki se naj kersti na ime Rok: 20 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec september ali kimavec

1. ponedeljek : bl. Izabela, d. 2. r.; sv. Egidij opat in 12 bratov m.
 2. torek : sv. Štefan, ogerski kralj.
 3. sredo : bl. Janez in Peter, m. 1. r.
 4. četrtek : sv. Roza Viterbska, d. 3. r. **P. O.**
 5. petek : bl. Gentilij, m. 1. r.
 6. sobota : sv. Anton Marija Zakarija, sp.; bl. Vincencij Akvilanski, sp. 1. r.
-
7. nedelja, 17. po bink.: sv. Lovrenec Justiniani, šk.
 8. ponedeljek: rojstvo bl. d. Marije, V. O., **P. O.**
 9. torek : bl. Serafina, vdova 2. r.; sv. Gorgonij, m.
 10. sredo : sv. Nikolaj Tolentinski, sp.
 11. četrtek : bl. Bonaventura Barcinonski, sp. 1. r.; sv. Prot in Hijacint, m.
 12. petek : presv. ime Marija.
 13. sobota : bl. Apolinarij in drugi m. 1. in 3. r.
-
14. nedelja, 18. po bink.: povišanje sv. Križa.
 15. ponedeljek: osmina rojstva bl. d. Marije; sv. Nikomed, m.
-
16. torek : sv. Kornelij in Ciprijan, m.
 17. sredo kvaterna, post: vtisnjenje ran sv. Frančiška. V. O. **P. O.**
 18. četrtek : sv. Jožef Kupertinski, sp. 1. r. **P. O.**
 19. petek kvaterni, post.: sv. Januarij in drugi, m.
 20. sobota kvaterna, post: sv. Evstahij in drugi, m.
-
21. nedelja, 19. po bink.: sv. Mattejevž, ap. in ev.
 22. ponedeljek : sv. Tomaž Vilanovski, šk.
 23. torek : najdenje trupla sv. Klare; sv. Tekla, d. m.
 24. sredo : sv. Pacifik, sp. 1. r. **P. O.**
 25. četrtek : bl. d. Marija odkupljenja.
 26. petek : bl. Lucija Kalatajeronska, d. 3. r.; sv. Ciprijan in Justina, m.
 27. sobota : sv. Elzeirij, sp. 3. r. **P. O.**
-
28. nedelja, 20. po bink.: bl. Bernardin Feljterski, sp. 1. r.
 29. ponedeljek : sv. Mihael arhangelj. **P. O.**
 30. torek : sv. Hijeronim, sp. c. uč.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.